

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/12/2018
Identifikačné číslo spisu: 1014200184
Dátum vydania rozhodnutia: 24.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014200184.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a z členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci žalobcu: NO. 11 LTD, zapísaný v Registri firemných záležitostí Britských panenských ostrovov pod č. 1035494, so sídlom na Britských panenských ostrovoch, Zahraničný riadený fond spoločnosti (B.V.I.), LTD. z OMC Chambers, P. O. Box 3152, Road Town, Tortola, zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 301/00094/2012/R zo dňa 20. decembra 2013, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. júna 2017, č. k. 2S/20/2014-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. júna 2017, č. k. 2S/20/2014-42, zamietla.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 2S/20/2014-42 zo dňa 28. júna 2017 postupom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. DK 301/00094/2012/R zo dňa 20. decembra 2013 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trenčín č. DK/301/00094/2012 zo dňa 06. septembra 2012 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že:

a.) správne konanie vo veci nároku žalobcu na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych

zdravotných poisťovní v znení účinnom do 31.10.2004 (ďalej len zákon č. 273/1994 Z.z.) vo výške 0,2 % za každý deň omeškania v sume 5.037,29 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 sa podľa § 30 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zastavuje,
b.) správne konanie vo veci nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v sume 2.317,74 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 sa podľa § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku zastavuje.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že bývalá zdravotná poisťovňa PERSPEKTÍVA DZP v likvidácii vydala dňa 18. decembra 2002 platobný výmer č. 1009/2002, ktorým vyrubila v znení platobného výmeru č. 1009/2002 zo dňa 14. apríla 2013 platiteľovi Poliklinika Východ dlžné poistné v sume 24.033,- Sk (797,75 €) za obdobie od 11/96 do 08/98. Bývalá zdravotná poisťovňa PERSPEKTÍVA DZP v likvidácii ďalším platobným výmerom č. 1010/2002 zo dňa 18. decembra 2002 vyrubila tomu istému platiteľovi poplatok z omeškania v sume 85.449,- Sk (2.836,39 €) za obdobie 11/96 - 08/98.

3. Správca konkurznej podstaty úpadcu PERSPEKTÍVA DZP v likvidácii JUDr. Tomáš Kozovský Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07. júla 2005 postúpil v prospech spoločnosti ZH Kredit, spol. s.r.o. pohľadávku voči platiteľovi - Poliklinika Východ. Predmetom postúpenia bola pohľadávka z platobných výmerov č. 1009/2002 zo dňa 18. decembra 2002 a č. 1010/2002 zo dňa 18. decembra 2002 v sumách 24.033,- Sk a 90.886,- Sk, t. j. spolu v sume 114.919,- Sk (3.814,61 €). Spoločnosť ZH Kredit, spol. s.r.o. v čl. II ods. 6 Zmluvy vyhlásila, že je jej známy právny a skutkový stav postupovaných pohľadávok a v tomto stave ich za odplatu prebrala; zároveň vyhlásila, že bola správcom konkurznej podstaty oboznámená o charaktere postúpených pohľadávok, teda že ide o pohľadávky ťažko vymáhatelné, sporné, premlčané a zobrala na vedomie, že správca konkurznej podstaty nezodpovedá za ich vymožitelnosť.

4. Spoločnosť ZH Kredit, spol. s.r.o., ako postupca následne túto pohľadávku postúpila spoločnosti GENERIX, a.s., ako postupníkovi Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29. septembra 2006. V čl. IV ods. IV.1 prvá a druhá veta Zmluvy sa uvádza, že postupca neručí postupníkovi za vymožitelnosť pohľadávky; postupník vyhlásil, že mu je známy právny a skutkový stav postupovaných pohľadávok a v tomto stave ich za odplatu preberá.

5. Spoločnosť GENERIX, a.s., ako postupca takisto predmetnú pohľadávku postúpila Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 11. apríla 2011 postupníkovi spoločnosti NO. 11 LTD, t. j. žalobcovi. V čl. IV ods. IV. 3 zmluvy sa dohodli, že postupca nezodpovedá za vymoženie pohľadávky, zmluva je uzatvorená podľa slovenského právneho poriadku a všetky spory sa budú riešiť podľa ustanovení slovenského práva.

6. Povinný subjekt, t. j. Poliklinika Východ nezaplatil poistné ani poplatok z omeškania na základe predmetných platobných výmerov č. 1009/2002 a č. 1010/2002, t. j. dlžné poistné (797,75 €) + poplatok z omeškania (3.016,86 €) riadne a včas, preto sa začalo exekučné konanie pod č. EX 218/2008 vedené u súdneho exekútora JUDr. Tomáša Boľoša, so sídlom v Banskej Bystrici. V exekučnom konaní sa súdny exekútor dohodol s povinným Správou majetku Košického samosprávneho kraja, spol. s.r.o. ako právnym nástupcom Polikliniky Východ, na základe písomného súhlasu oprávneného spoločnosti GENERIX, a.s. zo dňa 09. februára 2009, na postupnom splatení vymáhaného nároku v dvoch splátkach: prvá splátka v sume 2.508,- € so splatnosťou dňa 25. februára 2009 a druhá splátka v sume 2.508,- € splatná dňa 25. marca 2009.

7. Povinný subjekt Poliklinika Východ bol zrušený uznesením zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja č. 2004/172 zo dňa 19. februára 2004 a jeho právnym nástupcom sa stala Správa zdravotníckych zariadení Košického samosprávneho kraja, ktorá bola zrušená uznesením zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja č. 225/2007 zo dňa 28. februára 2007 a jej právnym nástupcom sa stala Správa

majetku Košického samosprávneho kraja, s.r.o., ktorá bola zrušená s likvidáciou a z Obchodného registra Okresného súdu Košice I bola ku dňu 30. apríla 2015 vymazaná bez právneho nástupcu.

8. Žalobca požiadal žalovaného o vydanie rozhodnutia vo veci jeho nároku na zaplatenie poplatku z omeškania a prvostupňovým rozhodnutím bolo konanie zastavené podľa § 30 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku vo veci nároku žalobcu na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. vo výške 0,2 % za každý deň omeškania v sume 5.037,29 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 a úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v sume 2.317,74 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 posudzujúc aktívnu legitimáciu žalobcu v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Rks/1/2010 zo dňa 21. apríla 2010. Žalovaný v otázke aktívnej legitimácie žalobcu na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru zaujal rovnaké stanovisko ako prvostupňový správny orgán, keď zákon č. 273/1994 Z.z. umožňoval zdravotnej poisťovni postúpiť pohľadávku na poistnom a poplatku z omeškania tretej osobe s písomným súhlasom ministerstva zdravotníctva a ministerstva financií a po predchádzajúcom súhlase správnej rady príslušnej poisťovne. Táto právna úprava však neumožňovala postupníkovi domáhať sa u zdravotnej poisťovne vydania platobného výmeru podaním návrhu na jeho vydanie, postupovaná pohľadávka mala byť predpísaná platobným výmerom vydaným zdravotnou poisťovňou, nakoľko len v takom prípade bola právne vymožiteľná. Platobný výmer mohla vydať zdravotná poisťovňa podľa § 18 ods. 9, § 19 ods. 2 a 3, § 23 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z., ak ho nevydala, postupník nedisponoval exekučným titulom. Ak bola zdravotná poisťovňa zrušená, podľa zákona č. 273/1994 Z.z. nebola oprávnená predmetné pohľadávky vôbec postúpiť.

9. Krajský súd poukázal na to, že primárne bolo potrebné sa vysporiadať s otázkou, či poistné a pohľadávky na poistnom sú majetkom patriacim do konkurznej podstaty úpadcu. Z ustanovení zákona o správe majetku štátu v spojení so zákonom o rozpočtových pravidlách verejnej správy vyplýva, že verejné prostriedky sú peňažnými prostriedkami štátu, a preto, ak vykonávanie verejného zdravotného poistenia je činnosť vo verejnom záujme, pri ktorej sa hospodári s verejnými prostriedkami, tieto prostriedky sú majetkom štátu, len ich správa bola zákonom zverená inému subjektu, t.j. zdravotnej poisťovni. Zdravotná poisťovňa je z tohto dôvodu povinne klientom Štátnej pokladnice, pričom platitelia poistného zo zákona uhrádzajú preddavky na poistné na účet zdravotnej poisťovne vedený v Štátnej pokladnici. Z dôvodu, že ide o verejné prostriedky, bola im priznaná zákonná ochrana pred exekúciou odpísaním z účtu. Na skutočnosť, že poistné, resp. pohľadávka na poistnom je majetkom štátu, nič nemení úprava, podľa ktorej v prípade kladného výsledku hospodárenia, za splnenia zákonom stanovených podmienok, môže byť časť týchto prostriedkov pretransformovaná do vlastníctva zdravotnej poisťovne v podobe zisku. Prostriedky z poistného na verejné zdravotné poistenia sú verejnými prostriedkami v majetku štátu, a preto nemôžu patriť do konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne ako úpadcu. Z toho potom vyplýva, že správca konkurznej podstaty nemá legitimáciu vymáhať pohľadávky na poistnom, lebo nejde o majetok patriaci do konkurznej podstaty ako majetok úpadcu.

10. Hoci už na základe uvedeného podľa krajského súdu bolo potrebné konštatovať správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pre úplnosť uviedol, že z § 18 ods. 1 písm. a) bod 3 zák. č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) vyplýva, že uplatniť na úrade pohľadávku na poistnom môže len zdravotná poisťovňa, pričom definíciu zdravotnej poisťovne obsahuje ustanovenie § 2 ods. 1 zák. č. 581/2004 Z.z., t. j. akciová spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky, založená na účely vykonávania verejného zdravotného poistenia na základe povolenia na vykonávanie verejného zdravotného poistenia (viď rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžso/20/2012 zo dňa 24.3.2013, t. j. R 53/2015, 10Sžso/78/2015 zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 1Sžso/12/2015 zo dňa 24.8.2016 a sp. zn. 9Sžso/71/2016 zo dňa 30.11.2016). Postup žalobcu spočívajúci v podaní návrhu na vydanie platobného výmeru a žiadosťou byť účastníkom správneho konania je v rozpore s charakterom postúpených pohľadávok, ktoré ani súkromnoprávnym postúpením na obchodnú spoločnosť nestratili svoj verejnoprávny charakter.

11. V zmysle uvedeného sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobcu, že je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru na dlžné poistné, resp. poplatku z omeškania u žalovaného, pretože nie je zdravotnou poisťovňou, keď vydať platobný výmer na dlžné poistné alebo poplatok z omeškania mohla do 31. decembra 2004 len zdravotná poisťovňa podľa zák. č. 273/1994 Z.z. a od 01. januára 2005 žalovaný podľa zák. č. 581/2004 Z.z., a to len na základe návrhu podaného zdravotnou poisťovňou. Napriek tomu, že zák. č. 273/1994 Z.z. v § 25a umožňoval zdravotnej poisťovni postúpiť pohľadávku na poistnom a poplatku z omeškania za stanovených podmienok, ktorými boli písomný súhlas Ministerstva zdravotníctva SR a Ministerstva financií SR a predchádzajúci súhlas správnej rady zdravotnej poisťovne, právna úprava účinná do 31.12.2004 neumožňovala postupníkovi domáhať sa u zdravotnej poisťovne vydania platobného výmeru. Postupovaná pohľadávka mohla byť predpísaná platobným výmerom vydaným zdravotnou poisťovňou, nakoľko len v takom prípade bola právne vymožiteľná. Platobný výmer na dlžné poistné a poplatok z omeškania bola oprávnená a zároveň povinná vydávať len zdravotná poisťovňa.

12. Krajský súd ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 111/2017 zo dňa 08. marca 2017, podľa ktorého verejnoprávna pohľadávka vzniknutá z oneskorene uhradeného alebo neuhradeného poistného na zdravotné poistenie (poplatok z omeškania) nie je spôsobilá byť súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je zdravotná poisťovňa, keďže je majetkom štátu, ktorý zdravotná poisťovňa len spravuje. Pohľadávka na zaplatenie úrokov z omeškania podľa občianskeho hmotného práva nemôže vzniknúť ako odvodený právny vzťah (následok) nesplnenia verejnoprávnej povinnosti vo vzťahu k zdravotnej poisťovni oprávnenej na výkon verejného zdravotného poistenia, keďže len právna norma verejnoprávnej povahy môže stanoviť, aké právne následky bude znášať povinný (poistenec), ktorý si nesplnil verejnoprávnú zákonnú povinnosť. Ústavný súd zdôraznil, že ak by sťažovateľka nadobudla postúpením schváleným konkurzným súdom pohľadávku už autoritatívne priznanú platobným výmerom úradu, ide o vymáhateľný nárok. Ak pohľadávka nebola právoplatne priznaná platobným výmerom úradu v prospech úpadcu pred jej postúpením, nemožno hovoriť o vymáhateľnom nároku, pretože tento nie je krytý žiadnym exekučným titulom. Sťažovateľka ako obchodná spoločnosť mohla a mala vedieť, že jej právne postavenie nezodpovedá legálnej definícii zdravotnej poisťovne, a preto bude minimálne sporné, či bude oprávneným subjektom na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru úradom. Ak sa aj napriek uvedenému rozhodla pre špekulatívne nadobudnutie takejto pohľadávky, ide o súčasť podnikateľského rizika, ktoré v súvislosti so svojou obchodnou činnosťou musí znášať sama.

13. Nakoľko ani právna úprava zák. č. 581/2004 Z.z. neumožňuje postupníkovi pohľadávky vzniknutej podľa zák. č. 273/1994 Z.z. domáhať sa na úrade vydania platobného výmeru, podľa názoru správneho súdu je zrejmé, že pohľadávka, ktorú v rámci konkurzného konania správca konkurznej podstaty PERSPEKTÍVADZP postúpil žalobcovi, mala byť predpísaná platobným výmerom zdravotnej poisťovne pred jej postúpením, nakoľko len v takomto prípade ju môže postupník právne vymáhať. Toto postúpenie bolo umožnené až zákonom č. 530/2007 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2008. Napokon, žalobca si musel byť vedomý možných komplikácií pri vymáhaní pohľadávky, pretože z čl. IV ods. IV. 3 zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 11.4.2011, ktorú uzatvoril so spoločnosťou GENERIX, a.s., vyplýva, že postupca (GENERIX, a.s.) nezodpovedá za vymoženie pohľadávky (k tomu pozri už citovaný nález Ústavného súdu SSR sp. zn. I. ÚS 111/2017). Rovnaké zmluvné klauzuly sú obsiahnuté aj v pôvodnej zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 7.7.2005 uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty PERSPEKTÍVA DZP ako postupcom a postupníkom spoločnosťou ZH Kredit, spol. s.r.o., aj zo dňa 29.9.2006 uzatvorenej medzi spoločnosťou ZH Kredit, spol. s.r.o., ako postupcom a spoločnosťou GENERIX, a.s., ako postupníkom. Inými slovami, všetkým zainteresovaným subjektom v tomto reťazci postupovaných pohľadávok bola zrejma problematickosť vymožiteľnosti postupovaných pohľadávok.

14. Vychádzajúc z uvedeného žalovaný rozhodol v súlade so zákonom č. 581/2004 Z.z. a Správnym poriadkom, keď zastavil konanie podľa § 30 ods. 1 písm. a/ SP pre nedostatok aktívnej legítimácie žalobcu na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. Správny záver žalovaného sa týka aj zastavenia konania podľa § 30 ods. 1 písm. e/ SP vo veci zaplatenia úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ pre nedostatok jeho právomoci v tejto časti konať a rozhodnúť. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sú ustanoveniami

súkromného práva, ktoré nemožno bez výslovného odkazu v právnom predpise v oblasti verejného práva aplikovať. Zákon č. 581/2005 Z.z. neodkazuje a ani zákon č. 273/1994 Z.z. neodkazoval na použitie ustanovenia § 517 ods. 2 OZ o zaplatenie úrokov z omeškania. Oba citované zákony pre prípady omeškania ustanovovali osobitné inštitúty penalizujúce povinný subjekt za riadne a včasné nezaplatenie poistného, ktorými sú poplatky z omeškania a úroky z omeškania podľa § 18 zákona č. 580/2004 Z.z. (§ 6, § 77 a nasl. zákona č. 581/2004 Z.z., § 23 zákona č. 273/1994 Z.z.). Žalovaný preto správne vyhodnotil nedostatok svojej právomoci priznať žalobcovi úroky z omeškania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a dôvodne zastavil konanie podľa § 30 ods. 1 písm. e/ SP.

15. Sumarizujúc správny súd uviedol, že žalovaný aj prvostupňový správny orgán riadne zistili skutkový stav veci a vec správne právne posúdili. Konanie a rozhodnutie žalovaného zodpovedá ustanoveniam zákona č. 581/2004 Z.z. a Správneho poriadku, preto súd vyhodnotil žalobu žalobcu ako nedôvodnú, a to aj vo svetle rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít citovaných v tomto rozsudku (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok) a zamietol ju podľa § 190 SSP.

16. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil podmienky, na základe ktorých to možno spravodlivo požadovať. Žalovanému nevznikli ani trovy právneho zastúpenia.

II.

Kasačná sťažnosť

17. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť, v ktorej poukázal na skutočnosť, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného sa žalovaný obrátil so žiadosťou na Najvyšší súd Slovenskej republiky o rozhodnutie sporu o právomoc podľa § 8a OSP medzi súdom a žalovaným. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením sp. zn. 6Rks/1/2010 zo dňa 21. apríla 2010 tak, že na rozhodnutie o nároku žalobcu na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. je daná právomoc Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Z odôvodnenia uznesenia tiež vyplýva, že Najvyšší súd sa teda zjavne s argumentáciou žalovaného nestotožnil, a tým de facto pripustil, že aktívne legitimovaným na uplatnenie nárokov zo zdravotného poistenia môže byť inter alia aj žalobca, ktorý nie je zdravotnou poisťovňou a je subjektom práva súkromného. Napriek tomu však žalovaný zastavil konanie bez meritórneho prejednanja pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu a nedostatok svojej právomoci. A teda vzhľadom k tomu, že tak súd ako aj žalovaný zastávajú právny názor, že nemajú právomoc vo veci žalobcu konať a iný orgán, ktorý by mal právomoc vec meritórne prejednať neexistuje, tak žalobca stráca akúkoľvek možnosť domáhať sa vymožitelnosti platne nadobudnutých práv a dochádza k odopretiu spravodlivosti.

18. Žalobca ďalej s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 255/2010 zo dňa 30. júna 2011 uviedol, že rozhodnutie žalovaného je príliš formalistické. Zároveň poukázal na konštantnú judikatúru NS SR (rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/28/2010, sp. zn. 5Cdo/102/2001 a sp. zn. 4M Cdo/5/2006), ktorou bolo okrem iného potvrdené, že ak vec nepatrí do právomoci súdov a nie je daná ani právomoc iného orgánu, konanie nemôže byť zastavené a v žiadnom prípade ochrana subjektívnych práv nemôže byť vylúčená z pôsobnosti súdov alebo iných zákonom stanovených orgánov.

19. Z argumentácie žalovaného možno vyvodit' záver, že na jednej strane tvrdí, že nemožno pripustiť, aby vzhľadom na verejnoprávny charakter pohľadávok sa žalobca stal majiteľom pohľadávok na poistnom a poplatku z omeškania, a teda aby si žalobca úhradu takejto pohľadávky ponechal pre vlastnú potrebu, no na strane druhej uvádza, že ak by ich nadobudol predpísanými platobnými výmery, tak by si ich pre svoju vlastnú potrebu ponechať mohol. V takomto prípade de facto pripustil, že poistné a poplatok z omeškania môžu byť príjmom súkromného subjektu. Žalovaný rovnako uviedol, že dobrovoľná úhrada pohľadávky dlžníkom žalobcovi, ktorá nie je predpísaná platobným výmerom sa majetkom žalobcu stať môže. Uvedenú argumentáciu žalovaného o možnosti „dobrovoľného“ plnenia

dlžníkmi považoval žalobca za výsledok zjavne nezákonnej svojvôle žalovaného, nakoľko aplikuje právny inštitút, ktorý právny poriadok nepozná a ani nepredpokladá, keďže tvrdí, že v žiadnom prípade nemôžu byť platby poisťného a poplatkov z omeškania príjmom súkromnoprávneho subjektu.

20. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 15. januára 2013 sp. zn. 1Obo/1/2011 vo veci navrhovateľa Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. proti žalobcovi, o určenie neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07. júla 2005, rozhodol tak, že napadnutý rozsudok prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, teda mal tiež za to, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávok a pritom ani jedna z týchto postúpených pohľadávok nebola predpísaná platobným výmerom. Postúpenie predmetných pohľadávok bolo odsúhlasené aj právoplatným a vykonateľným Opatrením konkurzného Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7K/70/2001 zo dňa 22. júna 2005.

21. Hoci žalovaný argumentuje tým, že účastníkom verejnoprávneho vzťahu nemôže byť namiesto zdravotnej poisťovne súkromnoprávny subjekt, avšak podľa § 18 ods. 1 písm. a) bod 4 zák. č. 581/2004 Z.z., žalovaný vydáva platobné výmery vo veciach uplatnených platiteľom poisťného, ak ide o pohľadávky vyplývajúce z neuhradeného preplatku na poisťnom podľa osobitného predpisu, pričom je nepopierateľné, že v prípade platiteľa poisťného nejde zväčša o zdravotné poisťovne, ale o súkromnoprávny subjekt. Žalovaný tiež opomína skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávok došlo v konkurznom konaní, pričom išlo o odplatné postúpenie pohľadávok v rámci speňažovania majetku úpadcu správcom konkurznej podstaty, pričom ZoKV upravoval osobitný režim uspokojovania pohľadávok veriteľov, ktoré sa uskutočňovalo za účinnosti príslušného konkurzného súdu.

22. Žalobca zároveň poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 268/2011-38 zo dňa 23. novembra 2011, ktorým Ústavný súd SR taktiež zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 154/2010-70 zo 14. októbra 2010 - v ktorom sa konštatovalo, že postúpenie pohľadávok odporuje zákonu a teda je neplatné a taktiež, že správcovi neprináležalo oprávnenie postúpiť pohľadávku z poisťného na zdravotné poistenie a z poplatkov na iný subjekt - ako ústavne nekonformný.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. júna 2017, č. k. 2S/20/2014-42, zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. DK 301/00094/2012/R zo dňa 20. decembra 2013 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žalobca zároveň žiadal žalovanému uložiť povinnosť nahradiť mu trovy konania vo výške 100 %.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

24. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa stotožňuje. Zároveň poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžso/4/2015 zo dňa 24. augusta 2016, sp. zn. 1Sžso/12/2015 zo dňa 24. augusta 2016 a sp. zn. 9Sžso/71/2016 zo dňa 30. novembra 2016, ktorými boli potvrdené rozsudky Krajského súdu v Bratislave, všetky týkajúce sa skutkovo totožnej veci a súd nimi zamietol žalobu žalobcu ZH Kredit, s.r.o. Žalovaný preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Posúdenie veci kasačným súdom

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

26. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. júla 2019 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

27. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

28. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

29. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

30. Podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

31. Podľa § 30 ods. 1 písm. a) a e) Správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak zistí, že ten, kto podal návrh na začatie konania, nie je účastníkom konania a nejde o konanie, ktoré môže začať správny orgán, ak zistí, že nie je príslušným na konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu.

32. Úlohou správneho súdu v predmetnej veci bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného č. DK 301/00094/2012/R zo dňa 20. decembra 2013, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trenčín č. DK/301/00094/2012 zo dňa 06. septembra 2012 tak, že:

a.) správne konanie vo veci nároku žalobcu na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. vo výške 0,2 % za každý deň omeškania v sume 5.037,29 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 podľa § 30 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku zastavil,

b.) správne konanie vo veci nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v sume 2.317,74 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 podľa § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku zastavil.

33. Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol administratívny spis žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že skutkový stav v posudzovanej veci medzi procesnými stranami sporný nebol. Kasačný súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, a s poukazom na túto skutočnosť pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať.

34. Spornou otázkou v konaní bola právna otázka, či žalobca spĺňa zákonné predpoklady na aktívnu legitimáciu účastníka vo veci uplatnenia predmetných nárokov.

35. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že dňa 07. júla 2005 správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA DZP v likvidácii uzavrel so spoločnosťou ZH Kredit, spol. s.r.o. Zmluvu o postúpení pohľadávok voči platiteľovi, t. j. Poliklinika Východ, ktorej predmetom bola pohľadávka z platobných výmerov č. 1009/2002 zo dňa 18. decembra 2002 a č. 1010/2002 zo dňa 18. decembra 2002 v sumách 24.033,- Sk a 90.886,- Sk, teda spolu v sume 114.919,- Sk (3.814,61 €). Spoločnosť ZH Kredit, spol. s.r.o. túto pohľadávku postúpila spoločnosti GENERIX, a.s., ako postupníkovi Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29. septembra 2006 a tá ju následne postúpila Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 11. apríla 2011 postupníkovi spoločnosti NO. 11 LTD, t. j. žalobcovi. Poliklinika Východ ako povinný subjekt nezaplatila poistné ani poplatok z omeškania na základe predmetných platobných výmerov č. 1009/2002 a č. 1010/2002 [dlžné poistné (797,75 €) + poplatok z omeškania (3.016,86 €)] riadne a včas, preto sa začalo exekučné konanie pod č. EX 218/2008. V exekučnom konaní sa súdny exekútor dohodol s povinným - Správou majetku Košického samosprávneho kraja, spol. s.r.o. ako právnym nástupcom Polikliniky Východ na postupnom splatení vymáhaného nároku v dvoch splátkach, t. j. prvá splátka v sume 2.508,- € splatná 25. februára 2009 a

druhá splátka v sume 2.508,- € dňa 25. marca 2009. Správa majetku Košického samosprávneho kraja, s.r.o., bola zrušená s likvidáciou a z Obchodného registra Okresného súdu Košice I bola ku dňu 30. apríla 2015 vymazaná bez právneho nástupcu.

36. Žalobca si uplatnil proti platiteľovi poistného nárok na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zák. č. 273/1994 Z.z. vo výške 0,2 % za každý deň omeškania v sume 5.037,29 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009 a úrok z omeškania vo výške 2.317,74 € za obdobie od 19. decembra 2002 do 16. februára 2009. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trenčín vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že žalobca nie je spôsobilý byť účastníkom konania, nakoľko je obchodnou spoločnosťou bez platného povolenia na vykonávanie verejného zdravotného poistenia a nie je oprávnený domáhať sa na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vydania platobného výmeru na dlžné poistné alebo poplatok z omeškania, pretože nie je zdravotnou poisťovňou. Na základe uvedeného konanie rozhodnutím č. DK/301/00094/2012 zo dňa 06. septembra 2012 zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Proti rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím tak, že zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že správne konanie vo veci nároku žalobcu na zaplatenie poplatku zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku a správne konanie vo veci nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku.

37. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, ktoré spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

38. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, ktorý tvrdil, že z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Rks/1/2010 zo dňa 24. apríla 2010 implicitne vyplýva, že aktívne legitimovaným na uplatnenie nárokov zo zdravotného poistenia môže byť inter alia aj žalobca, ktorý nie je zdravotnou poisťovňou a je subjektom práva súkromného. V predmetnom konaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky spor o právomoc podľa § 8a O.s.p. Otázka, ktorú bolo v tomto konaní potrebné vyriešiť, a o ktorej súd rozhodoval, bola výlučne, či je na konanie o uplatnenom nároku na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. daná právomoc na konanie a rozhodovanie súdom alebo správnym orgánom. Pokiaľ však Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že na konanie je príslušný Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, nemohol zároveň rozhodnúť o aktívnej legitimácii žalobcu alebo ktoréhokolvek subjektu na začatie tohto konania, keďže týmto postupom by došlo k zásahu do rozhodovacej právomoci príslušného orgánu. Pokiaľ je teda na konanie a rozhodovanie príslušný žalovaný, je tiež v jeho právomoci posúdiť, či ten, kto podal návrh na začatie konania je alebo nie je účastníkom konania a z uvedeného dôvodu prípadne konanie zastaviť. Zákonnosť takého rozhodnutia môže byť následne preskúmaná súdom v rámci správneho súdnictva.

39. Pokiaľ správca konkurznej podstaty na základe § 27 ods. 1 a 2 zák. č. 328/1991 Zb. v spojení s opatrením Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2005 sp. zn. 7K 70/01 - ktorým konkurzný súd vyslovil súhlas s tým, aby správca konkurznej podstaty predal súbor pohľadávok úpadcu, t. j. PERSPEKTÍVA DZP postupníkovi - postúpil súbor verejnoprávnych pohľadávok, kasačný súd v súlade s ust. § 464 ods. 1 SSP poukazuje na závery v obdobnej veci, uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžso/12/2015 z 24. augusta 2016, ktorý uviedol, že :

„ môže iba akceptovať rozhodnutie konkurzného súdu v zmysle § 135 O.s.p., ktorým konkurzný súd umožnil na rozdiel od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu (najmä nižšie citovaný rozsudok sp. zn. 7 Sžso/20/2012) obidvom zmluvným stranám naplniť slobodu konať v rozsahu vymedzenom v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky s účinkami, ktoré súkromné právo s postúpením pohľadávok spája, t. j. s dobrovoľným plnením dlžníka žalobcovi ako postupníkovi.

Avšak ďalší postup žalobcu, spočívajúci v podaní návrhu na vydanie platobného výmeru a žiadosťou byť účastníkom takéhoto správneho konania, už je v rozpore s uvedeným charakterom postúpených pohľadávok, ktoré ani súkromnoprávnym postúpením na obchodnú spoločnosť nestratili svoj hore uvedený verejnoprávny charakter (viď bod č. 38). Zákonodarca vyslovene prostredníctvom ustanovenia § 18 ods. 1 písm. a) bod 3 zák. č. 581/2004 Z.z. aktívne legitimoval na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru iba zdravotnú poisťovňu, t. j. subjekt jednoznačne opísaný v § 2 ods. 1 zák. č. 581/2004 Z.z.

Podľa § 18 ods. 1 písm. a) bod 3 zák. č. 581/2004 Z.z. v citovanom znení úrad vykonáva dohľad nad verejným zdravotným poistením tým, že vydáva platobné výmery vo veciach uplatnených zdravotnou poisťovňou, ak ide o pohľadávky na poistnom vyplývajúce z neodvedených preddavkov na poistné alebo neodvedeného nedoplatku na poistnom podľa osobitného predpisu, úroky z omeškania a pohľadávky vyplývajúce z nezaplatenej úhrady za neodkladnú zdravotnú starostlivosť podľa osobitného predpisu.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 581/2004 Z.z. v citovanom znení zdravotná poisťovňa je akciová spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky založená na účely vykonávania verejného zdravotného poistenia na základe povolenia na vykonávanie verejného zdravotného poistenia.“

40. Z odôvodnenia citovaného rozsudku senátu najvyššieho senátu 1S ďalej vyplýva, že:

„Obdobný záver judikoval iný senát Najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 7 Sžso/20/2012 z 24. apríla 2012 [nasledovne konajúci senát cituje v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. časť uvedeného rozsudku relevantnú pre teraz prejednávanú vec]:

„Následne bolo povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či žalobca ..... je aktívne legitimovaný na podanie žiadosti (návrhu) o vydanie platobného výmeru zo strany žalovaného.

Na základe uvedeného bolo potom nevyhnutné vysporiadať sa s otázkou, či poistné a pohľadávky na poistnom sú majetkom patriacim do konkurznej podstaty úpadcu.

Názor žalobcu, podľa ktorého ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení (a to ani vo väzbe na zákon o rozpočtových pravidlách verejnej správy) nedáva odpoveď na otázku vlastníctva finančných prostriedkov, získaných zdravotnou poisťovňou z vykonávania verejného poistenia však nezodpovedá zákonu.

Z ustanovení zákona o správe majetku štátu v spojení so zákonom o rozpočtových pravidlách verejnej správy vyplýva, že verejné prostriedky sú peňažnými prostriedkami štátu. I preto, ak vykonávanie verejného zdravotného poistenia je činnosť vo verejnom záujme, pri ktorej sa hospodári s verejnými prostriedkami (§ 2 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení), tieto prostriedky sú majetkom štátu, len ich správa bola zákonom zverená inému subjektu zdravotnej poisťovni.

Zdravotná poisťovňa je z tohto dôvodu povinne klientom Štátnej pokladnice podľa § 2a ods. 1 písm. e) zákona č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Štátnej pokladnici“), platitelia poistného zo zákona uhrádzajú preddavky na poistné na účet zdravotnej poisťovne vedený v štátnej pokladnici (§ 16 ods. 1 zákona o zdravotnom poistení). Z dôvodu, že ide o verejné prostriedky, bola im priznaná zákonná ochrana pred exekúciou odpísaním z účtu (§ 12 ods. 7 zákona o Štátnej pokladnici).

Na skutočnosti, že poistné, resp. pohľadávka na poistnom je majetkom štátu, nič nemení úprava, podľa ktorej v prípade kladného výsledku hospodárenia, za splnenia zákonom stanovených podmienok, môže byť časť týchto prostriedkov pretransformovaná do vlastníctva zdravotnej poisťovne v podobe zisku.

Prostriedky z poistného na verejné zdravotné poistenia sú verejné prostriedky v majetku štátu, a preto nemôžu patriť do konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne, ako úpadcu. Z toho potom vyplýva, že

správca konkurznej podstaty nemá procesnú legitimáciu v zmysle § 47 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii iniciovať konanie týkajúce sa poistného, a teda aj vymáhať pohľadávky na poistnom, lebo nejde o majetok patriaci do konkurznej podstaty ako majetok úpadcu.

Hoci už na základe uvedeného je potrebné konštatovať správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pre úplnosť je potrebné uviesť, že v zmysle § 18 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“) úrad vykonáva dohľad nad verejným zdravotným poistením tým, že vydáva platobné výmery vo veciach uplatnených zdravotnou poisťovňou, ak ide o pohľadávky na poistnom vyplývajúce z neodvedených preddavkov na poistné alebo neodvedeného nedoplatku na poistnom podľa osobitného predpisu, úroky z omeškania a pohľadávky vyplývajúce z nezaplatenej úhrady za neodkladnú zdravotnú starostlivosť podľa osobitného predpisu.

Z citovaného ustanovenia zákona o zdravotných poisťovniach vyplýva, že uplatniť na úrade pohľadávku na poistnom môže len zdravotná poisťovňa, pričom definíciu zdravotnej poisťovne obsahuje ustanovenie § 2 ods. 1 zákona o zdravotných poisťovniach. Zdravotná poisťovňa podľa uvedeného ustanovenia je akciová spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky založená na účely vykonávania verejného zdravotného poistenia na základe povolenia na vykonávanie verejného zdravotného poistenia.“

41. Kasačný súd zároveň ohľadne námietok žalobcu poukazuje na závery vyplývajúce z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 111/2017-17 z 8.marca 2017, ktorý sťažnosť proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 78/2015 z 26. októbra 2016 v obdobnej veci odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd v citovanom uznesení uviedol, že :

„ 27. Pokiaľ sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukazuje na nadobudnutie pohľadávky postúpením v rámci konkurzného konania vedeného proti zdravotnej poisťovni, je podľa názoru ústavného súdu potrebné dodať, že verejnoprávna pohľadávka vzniknutá z oneskorene uhradeného alebo neuhradeného poistného na zdravotné poistenie (poplatok z omeškania) nie je spôsobilá byť súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, keďže je majetkom štátu, ktorý zdravotná poisťovňa len spravuje. Ak by sťažovateľka nadobudla postúpením schváleným konkurzným súdom pohľadávku už autoritatívne priznanú platobným výmerom úradu, ide o vymáhateľný nárok. Ak pohľadávka nebola právoplatne priznaná platobným výmerom úradu v prospech úpadcu pred jej postúpením, nemožno hovoriť o vymáhateľnom nároku, pretože tento nie je krytý žiadnym exekučným titulom. Sťažovateľka ako obchodnoprávna spoločnosť mohla a mala vedieť, že jej právne postavenie nezodpovedá legálnej definícii zdravotnej poisťovne, a preto bude minimálne sporné, či bude oprávneným subjektom na podanie návrhu na vydanie platobného výmeru úradom. Ak sa aj napriek uvedenému rozhodla pre špekulatívne nadobudnutie takejto pohľadávky, ide o súčasť podnikateľského rizika, ktoré v súvislosti so svojou obchodnou činnosťou musí znášať.

28. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že pohľadávka na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorú sťažovateľka uplatňovala podľa občianskeho hmotného práva, vo vzťahu medzi sťažovateľkou a fyzickou osobou (dlžníkom na zdravotnom poistení) nemohla vzniknúť ako odvodený právny vzťah (následok) nesplnenia verejnoprávnej povinnosti vo vzťahu k zdravotnej poisťovni oprávnenej na výkon verejného zdravotného poistenia, keďže len právna norma verejnoprávnej povahy môže stanoviť, aké právne následky bude znášať povinný (poistenec), ktorý si nesplnil verejnoprávnu zákonnú povinnosť.

29. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, v rámci ktorej poukazovala na právne závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 268/2011, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 154/2010, ústavný súd uvádza, že k otázke platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo zrušenej zdravotnej poisťovne uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu - DZP a sťažovateľkou nezaujal v označenom rozhodnutí konkrétny právny názor, len umožnil Krajskému súdu v Banskej Bystrici v okolnostiach danej veci posúdiť platnosť tejto

zmluvy aj podľa hmotného práva. Vzhľadom na uvedené nepovažuje ústavný súd v danej veci právne závery najvyššieho súdu, ku ktorým dospel v napadnutom rozsudku, za rozporné s uvedeným rozhodnutím ústavného súdu.

30. V ďalšej argumentácii sťažovateľka poukázala na právne závery najvyššieho súdu uvedené v rozhodnutiach sp. zn. 1 Sžso 4/2015 z 24. augusta 2015 a sp. zn. 1 Sžso 12/2015 z 24. augusta 2016. Ústavný súd po oboznámení sa s ich odôvodnením konštatuje, že v predmetných rozhodnutiach dospel najvyšší súd k identickým právnym záverom ako v napadnutom rozsudku, keď uviedol, že sťažovateľka nespĺnila podmienku aktívnej legitímácie v konaní o preskúmanie zákonnosti tam namietaných rozhodnutí Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Najvyšší súd v oboch rozhodnutiach identicky konštatoval, že rešpektuje opatrenie krajského súdu, ktorým vyslovil súhlas s tým, aby správca konkurznej podstaty DZP predal súbor pohľadávok sťažovateľke, avšak ďalší postup sťažovateľky spočívajúci v podaní návrhu na vydanie platobného výmeru je podľa jeho názoru v rozpore s charakterom postúpených pohľadávok, ktoré postúpením podľa súkromného práva nestratili svoj verejnoprávny charakter.

31. Ústavný súd ďalej dodáva, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 7 Sžso 20/2012, ktoré sťažovateľka v sťažnosti uvádza, dospel k záveru, že správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorým je zdravotná poisťovňa, nemôže byť účastníkom správneho konania o návrhu na vydanie platobného výmeru vo veciach pohľadávok na poistnom, lebo ide o majetok štátu, a nie o majetok úpadcu. Súčasne konštatoval, že prostriedky z poistného na verejné zdravotné poistenie sú verejné prostriedky v majetku štátu, a preto nemôžu patriť do konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne ako úpadcu. Z § 18 ods. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 581/2004 Z. z. vyplýva, že uplatniť pohľadávku na poistnom na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou môže len zdravotná poisťovňa. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu bolo podrobené prieskumu ústavnosti na ústavnom súde v konaní sp. zn. I. ÚS 298/2014, v ktorom bola sťažnosť podaná správcom konkurznej podstaty odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

32. Z uvedeného vyplýva, že argumentácia sťažovateľky založená na poukaze na jednotlivé rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu neobstojí.

34. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Ústavný súd teda konštatuje, že nie je možné považovať právne závery najvyššieho súdu vyslovené v napadnutom rozsudku za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).“

42. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

43. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal. Žalobca v tomto konaní úspešný nebol a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

44. Tento rozsudok prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.